

Bak Zsuzsanna

Cím nélkül

Kukanyitogató éjjel
gombóccá gyúrt papírzacskók
a bokrok tövében
néhány üres cigarettásdoboz
használt óvszer a padon
huszonhárom karátos
f é l e l e m

távolságok közted és köztem
neked semmi nekem minden
a hazáig cipelt magány

A hasznos idő másfél hét. Másfél hét vagy, mondta is egyszer, benne karácsony, ünnepek, gyermekkor és gyermekkor vége. Egy rövid tapasztalás. A cigányútra tévedt unalmas élet, bátorság, virrasztás, egy távoli, de még éppen hallható altatódal napok hajnalán. Igazság-igazságtalanság. Hogy a szükség kényszer, hogy lehet önző is ha akarja vagy puha párna, vagy monoton ima arról ami nincs, de kapható. Intenzív vagy, ezt is mondta, sűrű, mint a vér, vagy az édes lekvár anyám polcán a kamrában. Miközben a penészgombákat szedegette a tetejéről, elfelejtette, hogy azért vette elő, hogy megegye vagy elajándékozza. Otthagyta az asztalon árván.

Hadd-csináljak-neked-reggelit-szerelmet képzelt a kerti széken ülve majd a fűben fekve, a kutya közben a hintaágyra ugrott, úgy hallgatta hasalva, ahogy a szomszédba érkezett egy idegen család idegen zajokkal, valakinek névnapja lehet. Illatok keverednek hangokkal, párosodik minden ismerős és ismeretlen, impulzusok, absztrakciók, anonimitás a megtört csendben.

Itt nyüszít a hallgatás. Ott háromszoros hurrá, az ünnepeltben ünnep. Benne is koccan egy pohár lénélküli vágy, az ingerek vészjóslón röhögnek az ingernélkülin. S a fal, mely elválasztja a tortába hullt konfettit az éhező magánytól, narancssárga borostyánba borul reggelre. Magától.

minden gondolat minden ébredés
mikor-látlak-újra-búcsú
a reggel megnyúlt elköszönés
magadtól s magamtól

tovatúnni lassan

körüti egymagam
mint odafaragott szobor
meghajlik előtted

távozóban

A másik otthonba szétszakított sínek mentén vezetett az út tovább. Az Egerbe közlekedő személyvonat az ötödik vágányról azonnal indul. Személyes vonat inkább. Le – és felhúzható ablakkal, ragadós padlózatú, az érkező gyereksoport önthette ki a kólát vagy a limonádét. Ragacs-utazás. Tapadni egyik megállótól a másikig. Félélet-várakozás. Mindent a fogadtatásért, Megérkeztem – ismerős mondatért.

A város nem csinál majd nagy felfordulást, a vár felé kanyargó emlék-utca sem üdvözl. Csak megengedi, hogy átvágjon rajta, és elfogadja változásait. A nyakkendőjét irigyli csak egy kirakat és egy szembejövő régi iskolatárs.

– Hogy bírod Pestet? – kérdezi elhaló hangon, mintha illetlent kérdezne.

Benne létrára áll a vágy, hogy kérdezője fölé magasodjon, és onnan szégyellje magát alulról a másik.

– Elaludni ott, ébredni itt volna jó.

Hare, hare, mint Mortein elől menekülő rovar, tér ki a gyülekezet elől, más gyülekezet elől is menekülne, már az utcán sem lehet egyedül az ember, interakcióba kényszerül a volt szomszédoddal vagy óvónővel, meghívatná magát egy kávéra, ha lenne a közelben egy olyan hely, ahol nem int oda egy másik szomszéd vagy félrokon.

Hideg a pad. Legutóbb két éve érezte hidegét, mikor színház után taxira várt. Ugyanolyan most, az idegenség. Nélküled-otthon, ahogy hívta, zsugorodva is nagyobbak látszik, ahogy ül rajta, egyedül.

diana krallt hallgatsz
a füstölők átadták jázmin illatuk
besame mucho
hajnali násznép hangulat
fáradt és lassú

nyár

ujjaid halkán
kopognak homlokomon
mielőtt aludnék kintről
még hallom az utolsó
villamos búcsúját